

ACEST NUMAR CONTINE UN SUPLIMENT ILUSTRAT IN 16 PAGINI (De Toate pentru Toți)

SOLEMNITATEA DIN PIAȚA VICTORIEI

ANUL XV No. 740

1 APRILIE 1941

32 PAGINI 12 LEI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PATRIA RECUNOSCĂTOARE RĂSPĂTEȘTE BRAVURA OSTAȘILOR

Tara năsplătește bravura ostasilor

MAREATA SERBARE OSTĂSEASCA DIN PIATA VICTORIEI

În dimineața zilei de Marți, 25 crt., s'a desfășurat în Piața Victoriei, solemnitatea decorării ostasilor cari și-au făcut datoria cu prilejul evenimentelor dureroase din 21 — 23 Ianuarie și împărțirea ajutoarelor acordate familiilor celor căzuți.

- 1) D-l General Antonescu, Conducătorul Statului, înmânează plicurile cu recompense bănești rudelor celor căzuți la datorie.
- 2) Răsplătirea bravurei ostășești.
- 3) Plugurile primite de ostași răniți și familiile celor căzuți între apărarea lăniștei și ordinii în țară.
- 4) Conducătorul statului D-l General Antonescu, sărutând Sf. Evanghelie.

DOMNULE, EU AM UN CUI IN CAP

NEMURITOR ȘI RECE: DULGHERUL ION BALAȘ PĂTRUNDE IN ANALELE MEDICINEI

CEL MAI SENZAȚIONAL CAP MEDICAL AL TIMPULUI ESTE „OPERA” SPIROCHETTEI PALLIDA. OMUL CARE SFIDEAZĂ LEGILE VIETII ESTE TOTUȘI OMUL CEL MAI DOCIL.

ION BALAȘ, e de statură mărunță, are 52 de ani și e dulgher. A venit în București de undeva de pe lângă Arad și a închiriat o cameră pe strada Pușor. Mai bine spus: a închiriat un pat într'un soiu de cocioabă cum încă mai sunt multe în București. A „avansat” 200 — chiria pe 15 zile — proprietăresei și a cerut chitanță: — Li plăcea foarte mult „să fie în regulă”. explică proprietara patului închiriat de Balaș. Apoi?

Apoi a plecat după lucru.

DOMNULE EU AM UN CUI IN CAP!

Dar, dacă Balaș părea un om liniștit și ordonat, era undeva în adânc, o rotită ai cărei zimți se tociseră. Angrenajul suferia. Ion Balaș susține că îl dureau capul îngrozitor. O zi, două, o săptămână. A încercat câteva leacuri dar n'a reușit. Și cum el este dulgher, i s'a sugerat ideea — n'ar putea spune de unde este — că durerea poate fi omorâtă. Simplu: un cui în inima durerii ca acela din inima strigoilor. Și inima durerii era în capul lui Balaș.

Se afla la bina. Dulgherii lucrează cu cuie lungi, grinzile fiind groase. Deci tocmai ceea ce trebuia. Un cui de 12 cm. lungime, de grosimea unei țigări „Națională” de care se afla și în tabachera lui, o teslă și operația putea să înceapă.

Iată, a și început: omul nu alege locul în care trebuie bătut cuiul, pentru că îl știe de mai înainte; operația merge precis. Vârful metalic străbate stratul epidermic, ajunge la cutia craniană, tesla lovește în floarea cuiului pe care Balaș îl menține cu mâna stângă în poziție perfect verticală, a trecut mâna dreaptă lovește mereu, interiorul este străbătut „cu ușurință”, câteva lovituri încă și treaba este gata. A rămas afară însă floarea cuiului și lui Balaș nu-i place: el este un om ordonat și vrea ca treaba să fie făcută cu rost. Ia din lada de scule un clește de tăiat sîrma, retează capătul cuiului și se declară mulțumit.

Durerea care se cuibărise în cap a fost omorâtă. Balaș coboară scările binalei, mulțumit.

* * *

Ușa camerei de gardă dela Salvare se deschide și apără un om mărunț, vârstnic. Urează „bună seară”, se uită de jur împrejurul camerei ca și cum ar căuta pe cineva, apoi se adresează internilor:

— Domnule, eu am un cui în cap!

E rândul internilor să se privească și să

dea din umeri. Il cred nebun sau beat, dar Balaș susține că nu e nebun, iar beat, cu siguranță nu e. Repetă:

— Dom'le, eu am un cui în cap.

La Salvare se muncește mult, oamenii sunt obosiți, așa că:

— Lasă-ne, omule, cu prostiile. Vezi-ți de treabă.

Balaș se simte jignit. Să nu fie crezut, adică?

— Nu înțelegi dom'le că eu am un cui în cap?

A reușit să se impună, trezind curiozitatea. E examinat, dar în locul pe care l indică nu se vede decât un punct negru, lovit cu o pensetă, punctul răsună metalic. E deci un cui. Internii îi dau dreptate și Balaș e oarecum bucuros că i-a putut convinge.

— Și de ce ți-ai bătut cuiul?

— Trebuia să omor durerea.

În camera de operații a Spitalului de urgență cuiul este extras. După șapte zile, Balaș revine în patul lui din str. Pușor No. 15. Trăsese cea mai formidabilă cacialma vieții.

UN DORN ESTE O SCULĂ DE DULGHERIE...

Seara se ia la vorbă cu gazda care, — năroadă — nu înțelege cum un om își poate batea un cui în cap. Balaș este gata să-i explice, deși el este un om tăcut, de fel, dar bătrâna nu vrea să înțeleagă. Renunță cu o personală notă flegmatică și se culcă. În camera din față doarme bătrâna, iar în aceeași cameră cu Balaș un individ care deasemenea închiriasse acolo un pat.

La orele două noaptea toată lumea doarme. (Sunt, e adevărat, și de acei cari socotesc ziua ca fiind vulgară și, deci, trăiesc noaptea). La ora asta însă proprietara paturilor din str. Pușor este trezită de o serie de păcănituri. Are impresia că Balaș trăneste ușa care desparte cele două camere, și supărată oarecum pe el în urma isprăvii trecute, îl cam repede:

— Las'o Dumnezeuului de ușă, omule, și te culcă!

Pac, pac, pac!

— Da'tămpără-te odată că-l trezești pe celălalt!

Pac, pac, pac!

Bătrâna coboară din așternut și aprinde un chibrit. La flacăra trecătoare ca o undă de viață îl vede pe Balaș așezat pe prag ocupându-se de un lucru pe care-l învățase perfect: își bătea un cui în cap.

Femeea țipă îngrozită, iese în stradă și aleargă la comisariat. „Colegul de cameră” a lui Balaș se trezește și el, încearcă să se amestece în ceea ce face omul de pe prag, dar acesta iese liniștit afară, se duce în spatele casei și continuă treaba până la sfârșit: adică până când cuiul este complet bătut.

Vin sergenții de stradă, vecinele, ceilalți chiriși, dar Balaș își privește cu același suveran dispreț și pornește, singur, spre spital. Ar trebui poate să se scuze în fața proprietăresei pentru că i-a pătat covorul cu câteva picături de sânge. N'o face însă pentru că nu e el vinovat: inima durerii sângera.

* * *

De data asta nu se mai duce la „Salvare”. Drumul trece prin centrul orașului și ar risca să fie condus la Prefectura de poliție pentru că circula peste orele 12 noaptea. Și, ceea ce este mai grav, odată ajuns acolo nimeni nu l-ar crede că are un cui în cap, și... ce s'ar face omul cu cuiul în cap?

Așa că o ia spre spitalul Colentina, unde ajunge către orele trei. Il primește tânărul doctor intern Marin Voiculescu care se afla de serviciu.

— Dom'le, eu am un cui în cap.

Fața tânărului medic se luminează de un zâmbet. Are humor omulețului asta care-l scoală la orele trei să-i fie tovarăș de vorbă.

— Ce spui?

— Am un cui în cap.

Medicul începe să-l ia în serios, îl privește și descoperă capul metalic. Deși internist, doctorul Marin Voiculescu trebuie să execute extracția. Ce s'ar face Ion Balaș cu un cui în cap?

În camera de gardă însă, și la ora aceea nu se afla un instrument chirurgical potrivit: neprevăzător, Balaș nu-și anunțase vizita.

Totuși, extracția trebuia executată. Într'un colț al camerei, Balaș se uita uimit la oamenii aceștia care se agită. Dece atâta grabă? Avem timp, slavă Domnului!...

Vasile, omul de serviciu, alergă până la Uzina Spitalului și aduce un clește. Un clește ca acelea care se află și în lada de-acasă a lui Balaș (dacă știa, nu venea cu unul în buzunar?) Medicul procedează repede. Capul lui Balaș stă cuminte pe masă, ținut de Vasile și o soră de serviciu. Cleștele apucă extremitatea cuiului și medicul — tânăr și bine legat — trage puternic. Iese, acoperit de creeri, nu un cui, ci un dorn.

(Continuare în pagina 15-a)

Cu generalul DIETL la sport în NORVEGIA

Generalul merge cu plăcere prin năpeți și escaladează — ca un sublocotenent — o barieră de gheață.

Generalul Dietl; măsoară distanța din ochi și-și face apoi vânt.

Se învață un joc nou. Se distribuie jucătorilor discuri de lemn prevăzute cu o coadă (Eisstock). Jucătorii trebuie să le arunce spre o bară. Acela care a reușit să atingă bara sau să arunce discul cât mai aproape de bară primește 50 de ore.

Înainte de luptele eroice dela Narvik, ofițerul de vânători de munte Dietl, nu era cunoscut decât într'un cerc restrâns de oameni. Generalul Dietl este astăzi una dintre cele mai populare figuri, eroul dela Narvik. Germania întreagă îl cunoaște acum pe acest brav ofițer pe care Führerul l-a decorat cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fer.

Într-o zi într'un loc, într'altă zi într'altul generalul Dietl se afla mereu în mijlocul trupelor sale. El însuși sportman desăvârșit, un entuziast al skiului, alpinist perfect, obținând nenumărate premii la concursurile internaționale, încurajază orice fel de sport la oamenii săi, devotați co-

Generalul Dietl primește cele 50 ore pe care le-a câștigat prin concurs.

mandantului lor pe care — în afară serviciului — îl consideră ca un bun camarad și mare prieten.

Într-o îndepărtată garnizoană din Norvegia, vânătorii de munte germani au învățat un sport nou. Este vorba de „Eisschiessen”, un joc care constă în aruncarea pe gheață a unui disc prevăzut cu o coadă. Acel care reușește să arunce acest disc cât mai aproape de această bară, câștigă un premiu de 50 de ore. Generalul Dietl, sosit în inspecție, nu se dă în lături și participă și el la concurs. Svelt și iute ca un sublocotenent, iată-l învingător pe pista de gheață, astfel că premiul de 50 de ore este câștigat de general, spre bucuria vânătorilor de munte al căror mare camarad și prieten este.

Trupele alpine au un musafir, pe Erika. — personificarea bine cunoscutei reviste militare germane „Erika”. Erika participă și ea la concurs. Ce importanță are dacă nu câștigă premiul...

Învingătorul dela Narvik a învins și pe pista de gheață. Râde satisfăcut că „lovitura” i-a reușit.

...Seara este invitată la masa generalului, putând constata și aci cât de camarad este acest general între camarazi.

Jocul continuă. „Hai, privește și tu.” Micul Björn îl cunoaște pe generalul Dietl, așa cum îl cunosc toți copiii norvegieni.

ACTUALITATEA IN IMAGINI

1. Serbarea de 50 ani ai Soc. Arhitecților Români.

2. Adunarea generală a Așezământului I. C. Brătianu.

3. Adunarea Generală a Soc. Tinerimea Română.

COMEMORAREA ZILEI DE 27 MARTIE 1918 LA BISERICA ANTIM DIN CAPITALĂ

Înălțătoarea solemnitate dela Biserica Antim și Cercul Basarabenilor.

AXA ⁱⁿ MEDITERANA

ANGLIA a rămas surprinsă când aviația germană și-a făcut apariția pe malurile Mediteranei. Ea era convinsă că acțiunile de război ale Italiei și Germaniei, se vor desfășura separat. Și în această privință s'a înșelat, după cum de altfel s'a înșelat și atunci când a crezut — înainte de 10 Iunie 1940 — că interesele și atitudinea politică a celor două State pot fi separate. Solidaritatea în război a puterilor Axei este perfectă, așa după cum perfectă este de altfel și solidaritatea lor în ceea ce privește țelurile. Astăzi, războiul împotriva Imperiului britanic, se manifestă printr'o acțiune comună, acolo unde desfășurarea lui oferă puterilor Axei prilejul de a se angaja în luptă cu inamicul.

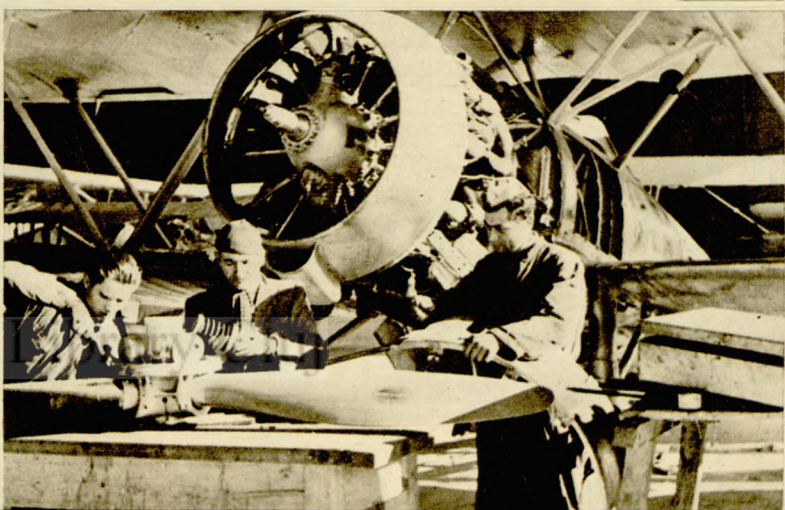
La sfârșitul verii trecute, atacurile aeriene asupra Mării Britanii și războiul maritim împotriva blocadei engleze, au intrat într'o fază nouă, intensă și regulată. Un corp expediționar aeronautic italian s'a transportat atunci pe coasta Mânecii și un grup de submarine italiene, trecând Gibraltarul, s'au alăturat unităților germane care au pornit vânătoarea împotriva convoaanelor britanice din Atlantic. În faza actuală a războiului, când Anglia a încercat să mute centrul de gravitate al operațiunilor în Mediterană, era firesc ca un însemnat număr de forțe germane să se alăture celor italiene pentru a lupta împreună în acest sector unde, după calculele pripite ale guvernului și ale Inaltului Comandament britanic, trebuia jucată ultima carte întru rezolvarea conflictului.

CU CE FORȚE A ATACAT ANGLIA IMPERIUL ITALIAN ȘI LA CE REZULTATE A AJUNS DIN PUNCT DE VEDERE STRATEGIC

Planul de război al Angliei a fost dat pe față. Marea Britanie făcându-și iluzia că operațiile din Nord vor fi împiedecate datorită ceței și furtunilor iernii, a adunat toate forțele de uscat,

La spitalul militar Celio din Roma se impart cărți soldaților italieni răniți

Într'un aeroport italian în Albania. Atelier de campanie în care se face revizuirea aparatelor și motoarelor

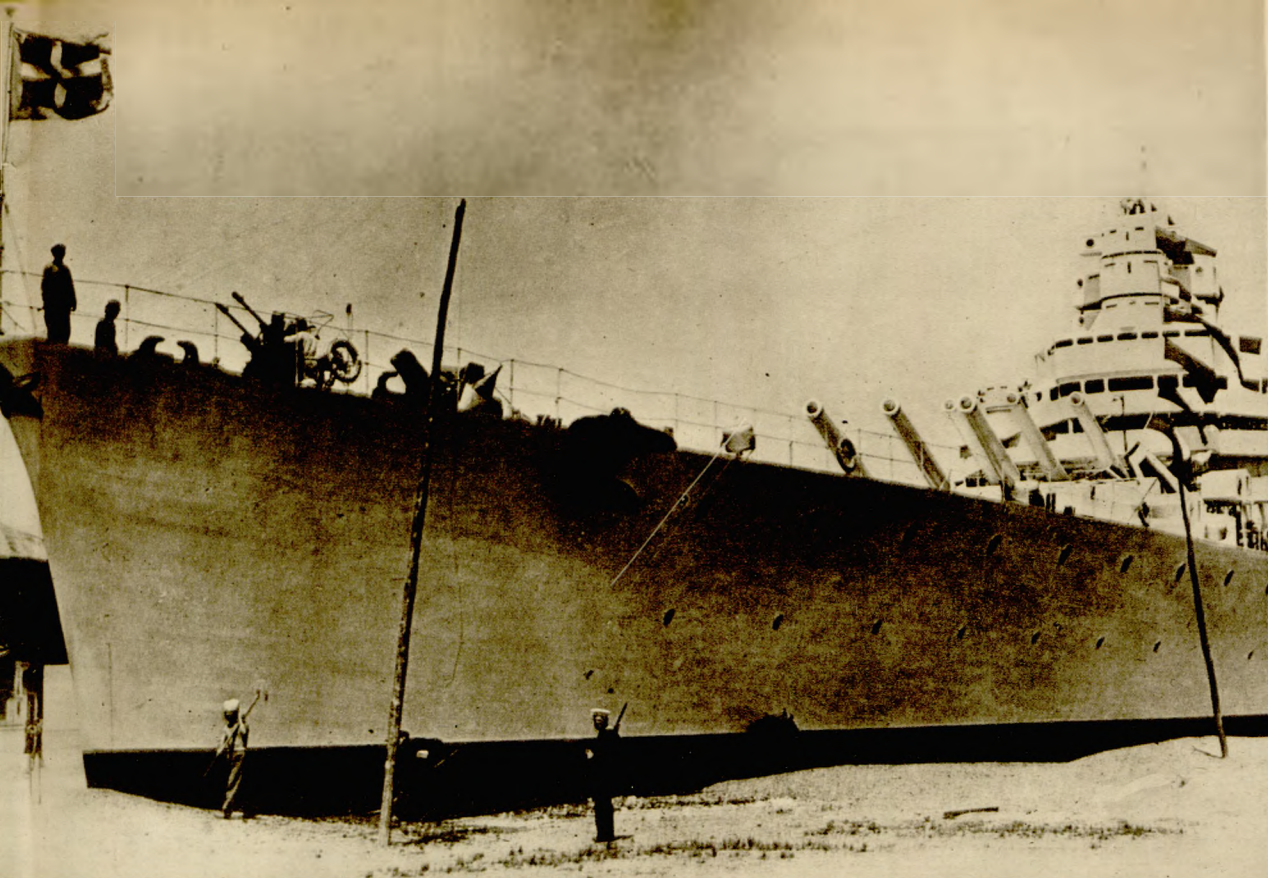

Vasele germane pescuitoare de mine activează zi de zi în largul Mediteranei

de mare și de aer, disponibile în Mediterană și în Africa, pentru a le arunca în luptă împotriva Italiei. Planul ei, întemeiat pe marea disproporție a forțelor, era acela de a învinge Italia izolată, ca apoi, dacă planul ar fi izbutit, să se întoarcă cu tot efectivul disponibil împotriva Germaniei care s'ar fi găsit izolată la rândul ei.

Și într'adevăr, împotriva tânărului Imperiu italian, care are 60 milioane de locuitori și a cărui bogăție nu este prea mare, Anglia a mobilizat cea mai mare parte din mijloacele de război ale uriașului său Imperiu, care are nu mai puțin de 500 de milioane de locuitori. La aceste neîfărmurite posibilități să adăugăm și ajutoarele date de Statele Unite. O parte din avioanele puse în slujba armatei britanice cari operează pe frontul din Africa de Nord sunt americane, ca și cea mai mare parte din

Trupe italiene debarcând în Africa

Un distrugător italian, gata de a fi lunsat pe mare

utilajul mecanic angajat în pustiu. Printre vasele de război cari au luat parte la atacul Bardiei, se aflau și unitățile sosite din Singapore, iar în rândul trupelor cari operează în Egipt, în Sudan și în Kenia, se găsesc australieni, neo-zeelandezi, indieni și francezi, aparținând formațiilor Generalului De Gaulle.

ANGLIA ESTE ATACATĂ DE AXĂ PE CÂMPUL DE LUPĂ PE CARE SINGURĂ ȘI L-A ALES

Metoda aceasta, de a ataca cu scopul de a învinge separat pe inamicii aliați, aruncând în luptă grosul forțelor, întâi împotriva unuia și apoi contra celuilalt, a fost aplicat și în trecut de către Napoleon și Frederic al II-lea. Ea se întemeiază, după cum de altfel s'a și adeverit, pe neînțelegerile și neprevăderea adversarilor aliați și pe presupunerea că ei duc războiul pe temeuri naționale și nu pe un interes general și pe un plan de ansamblu.

La manevra efectuată de către Anglia pe căi externe, între Septembrie și Decembrie 1940, prin Atlantic și Pacific, cu scopul de a concentra pe

frontul Mediteranean un mare număr de forțe metropolitane și imperiale, Axa răspunde astăzi, pe căi interne, printr-o nouă parțială concentrare de forțe în Bazinul mediteranean unde se află cel mai însemnat teatru de luptă al actualului război.

Aceasta, de altfel, este un fapt logic și firesc. El dovedește frățietatea puterilor Axei în ceea ce privește simțimintele, scopurile politice și țelurile de război. El reprezintă cu alte cuvinte Axa în funcțiune. Dar el înseamnă mai presus de toate o metodă rațională impusă de împrejurări pentru a dobândi victoria. În război, ceea ce contează mai mult, este înfrângerea inamicului și inamicul trebuie învins acolo unde poate fi găsit. Deoarece el își are astăzi forțele concentrate în Mediterană, este logic ca puterile aliate ale Axei, să-l înfrunte în cuprinsul acestei mări, adică pe scena pe care el însuși și-a ales-o.

VICTORIILE ANGLIEI ÎN AFRICA POT SLUII MAI MULT PROPAGANDEI DE CÂT PLANURILOR HOTĂRĂTOARE ALE RĂZBOIULUI

Propaganda britanică s'a cam grăbit, când a afirmat, în Noembrie 1940, după primele lupte violente din Mediterană, că ea

a rămas singură stăpână a acestei mări și că rezistența uneia dintre poliile Axei, sub uriașă presiune a forțelor ei, putea fi considerată pășind pe povârnișul declinului. Italia nu se consideră cătuși de puțin slăbită și acest lucru îl dovedește îndârjirea ne-zdruncinată și bogată în perspective care de atunci a rămas aceeași. Dar Italia nu este nici izolată. Astăzi, împotriva coaliției forțelor dușmane, Axa opune coaliția forțelor ei; puterea militară a Italiei.

Primele succese

engleze din Africa de Nord, pe care nici un italian nu se gândește să le neghe, dar care vin după o lungă serie de înfrângeri britanice pe fronturile africane, au deci o valoare mai mult tactică de cât strategică. Pot folosi mai mult propagandei de cât adevăratelor planuri substanțiale și hotărâtoare ale războiului. Marilor rezerve, încă intacte, ale Italiei, se adaugă acum cele ale Germaniei care dovedesc că Axa nu se lasă înfrântă în război pe calea armelor cum nu s'a lăsat înfrântă prin alte manevre în ajunul atât de agitat al intrării în război.

Ziarele germane au dreptate când scriu că în ultimele zile situația strategică a luat un aspect cu totul nou. Războiul, ce-i drept, nu a depășit vechile limite dar nu se mai desfășoară în sectoare fixe, ci crează, prin deplasarea forțelor, teatrelor de luptă cerute de însăși evoluția sa.

Prezența Axei în Mediterană dovedește deci, că războiul continuă să se desfășoare în sectorul acestei mări cu forțe sporite în stare să înfrunte și să învingă forțele sporite ale inamicului.

Aviatorii corpului italian primesc corespondență într'un aeroport de pe Canalul Măneei

În Somalia: aprovizionarea cu apă

O mină engleză a fost găsită în Mediterană și acum e demontată de specialiști germani

Intr-o oază africană, un grup de corespondenți de război germani, fac un scurt popas, înainte de a se îndrepta spre liniile cele mai înaintate.

Corpul expediționar german din Africa, purtând noua uniformă, s'a aliniat pe plutoane, așteptând să fie trecut în revistă de generalul comandant al acestui corp.

Trupele ger

A NGLIA a crezut că dacă va instala mine și va des-lănțui atacuri în trecerea îngustă, pe care o fac în Mediterana Sicilia și Tripolis, va face imposibilă transportarea trupelor germane către Libia. Ca răspuns, comandamentul militar german a început să publice informațiuni

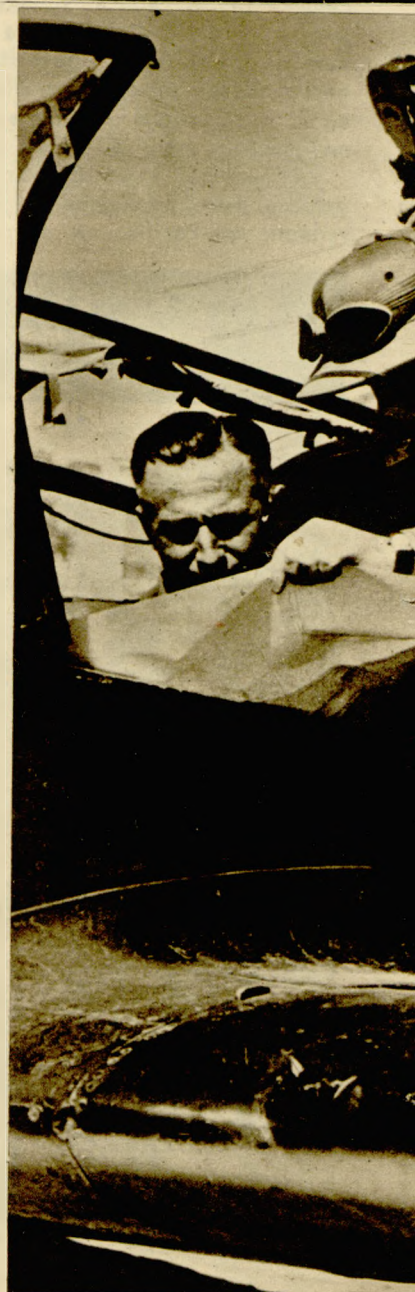
asupra luptelor dintre trupele germane și engleze în Libia. Așa că... Germanii debarcaseră totuși în Africa.

Englezii n'au putut împiedica trecerea armatelor germane și nici înaintarea lor pe sute de kilometri în adâncul deșertului, împreună cu toate coloanele de muniții, provizii, apă, materiale etc.

Anglia trebuie să înțeleagă că oriunde se va ridica, va întâmpina riposta imediată a Germaniei.

★
Chiar lăsând la o parte acțiunea militară de șoc — lupta — dacă ne vom gândi la faptul deplasării trupelor germane dintr'un continent în altul, trecând prin regiuni considerate de Anglia ca făcând parte din spațiul controlat de armele sale, operațiunea ne apare ca un mare act de războiu. Fiindcă nu numai oamenii, ci și mașinile, tunurile, camioanele, tancurile, proviziile etc. au ajuns intacte în Afri-

Soldații germani organizând terenul în Libia. Se pun rețele de sârmă sub protecția tunurilor anticar.

Parada trupelor germane la Tripolis. Automobilul comandantului este urmat de plutoanele de pușcași motocicliști.

Germanii în AFRICA

Aviatorii germani în Africa. Unul din piloți poartă casca colonială.

ca. Transportul acestor imense cantități de material constituie singur un triumf, și nu-și găsește egal în istorie.

Odată în Africa, această minunată organizatoare care este armata germană, a început instalarea și pregătirea terenului pentru luptă: bivoacuri, stații de alimentare, depozite de muniții, întărituri, baraje, baze aviatice etc., sub protecția artileriei anti-aeriene și de câmp, cari au fost puse din primul moment în poziție.

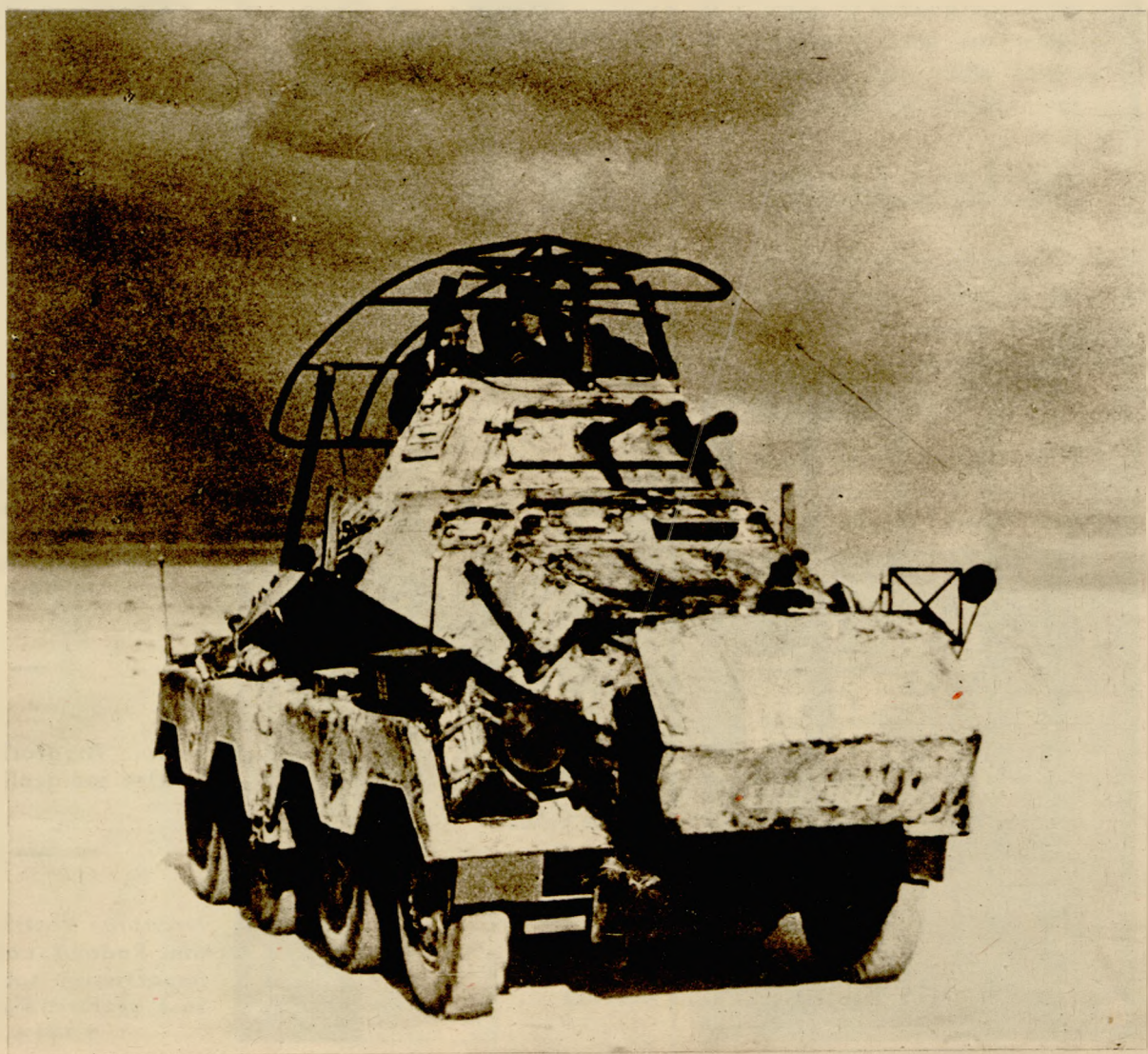
★

Este aceeași armată germană care a luptat în Polonia, în Franța, în Norvegia, zdrobind toate centrele de rezistență engleze. Deși ea găsește în Libia un peisagiu neobișnuit, arșiță, furtuni orbitoare de nisip, lipsă de șosele, armata germană se comportă la fel ca și pe fronturile din Europa: victorioasă.

★

Să spunem un

râncuri grele germane străbătând nisipurile pustiei africane.

cuvânt despre acei artiști — eroi, corespondenții de războiu, cari însoțesc cu aparatele cinematografice, de radio sau cu stiloul, acțiunile trupelor, totdeauna în primele rânduri, disprețuitori de greutate și primejdie.

Beduini vizitând un aeroport german în Africa.

DEPE TOATE FRONTURILE

Avioanele germane și-au atins încăodată ținta. Un depozit de aprovizionare englez incendiat pentru a doua oară în cursul unei săptămâni.

Sus: Avion german în sbor prin Africa de Nord. Aparatul a fost lovit de englezi dar va ateriza fără greutate la baza sa.

Mijloc: Aviatorii germani printre indigenii din Africa.

Dreapta: Vestita catedrală din Padova care, datorită importanței sale istorice a fost declarată monument național.

Anechdote

DESPRE

ALFONS XIII

Suveranul democrat:
Alfons al XIII-lea în tram-
vay, călătorind ca un
simplu cetățean.

UN BIUROU DE INFORMAȚIUNI PENTRU FAMILIILE SOLDAȚILOR

SUFLET peste măsură de bun, în cursul războiului mondial înființase un birou de informații pentru toate mamele, soțiile și ficele combatanților din orice țară. Uneori primia până la 1500 scrisori pe zi. Câte atentate a înfruntat acest monarh în viața sa? Și cine ar putea să le numere? A fost suveranul care a pățit mai mult decât toate capetele încoronate. Dar el sfida „riscurile meseriei” cu o seninătate nesdruncinată și aduna aproape cu religiozitate obiectele ce se referiau la domnia lui alcătuind astfel un muzeu straniu, „muzeul accidentelor” cum îi plăcea să-l numească.

O ÎNTÂLNIRE DRAMATICĂ

Odată, se plimba pe jos, în împrejurimile orașului San Sebastian când, neavând chibrituri, ceru să-și aprindă țigara unui individ care fuma tacticos în pragul cocioabei sale. Necunoscutul îi întinse mukul, dar recunoscându-l, îngălbeni mirat, sau mai bine spus nedumirit, regele îl fixă drept în ochi și nu mai decât își dădu seama că se afla față în față cu un anarhist periculos, implicat din greșeală în atentatul din Madrid. Regele nu se turbură câtuși de puțin ci, dimpotrivă, strânse mâna individului care intenționa să-și ia tălpășița și-l rugă să scuze poliția dacă uneori aresta câte un nevinovat căci adesea i se întâmpla și ei să scape printre degete pe adevărații vinovați. Ii întinse deci trandafirul dela butoniera sa, în semn de recunoștință, și se depărtă.

SFATURI ÎNTELEPTE

În timpul unei excursiuni a fost nevoie, într'un anumit punct, să se schimbe un cauciuc la mașină. Prin apropiere se afla un han. Alfons, nerecunoscut, comandă ceva de mâncare și, în răstimp, intră în vorbă cu hangiu. Acesta era un nemulțumit, pe jumătate republican, care critica ministrii și ura guvernul. „Dacă eu aș fi regele — spuse la un moment dat — aș căuta să văd limpede în toate acestea. Poporul e furat: eu aș încerca să-l fac fericit”. Regele aprobă și în clipa când să plătească depuse pe masă un pumn de monede de aur spunând: „Păstrează-le în amintirea regelui care nu va uita niciodată sfaturile d-tale înțelepte!”.

APRINZATOAREA DE ȚIGARI

Când guvernul spaniol hotărî să supună la o anumită taxă toate aprinzătoarele de țigări aflate în uz, dis de dimineață se deschise ușa biuroului unde urma să se facă această operațiune și apărură regele care, surzind, scoase din buzunar o mică brichetă de aur și o prezintă pentru marcat. După suveran, urmă aghiotantul său și astfel mașina de marcat în Spania a fost inaugurată chiar de rege care plecă mulțumit de-a fi în regulă cu legile țării sale.

INCHISOARE LA SENAT

Altădată, Alfons al XIII-lea dădu o dovadă prin care a fineții sale. Mareșalul Lopez supusese semnăturii sale numirea ca Senator a unui prieten al lui recomandându-l astfel: „Dacă Majestatea Voastră refuză, Lopez va muri!”. Și Alfons, după ce iscălise: „Acordându-i grația suverană — spuse — i se comută pedeapsa cu moartea în închisoarea pe viață, la Senat!”.

PUMNII REGELUI

Prin împrejurimile Madridului întâlni într-o zi un căruțaș care-și biciuia sălbatec caii mânați pe un povârniș cu atâta furie încât unul din animale căzu la pământ fără a mai avea putere să se urnească de acolo. Coborînd din automobilul său, suveranul ajută pe om să-și ridice calul căzut, după care-i administră o doză energică de pumni, spunându-i dacă vrei să mă chemi în judecată, spune că am fost eu, *el rey!*!”.

„SOTIA MEA ESTE REGINA, IAR FIUL MEU PRINȚUL MOȘTENITOR...”

Într-o zi, în Sevilla, sosi incognito la mănăstirea San Leandro ale cărui călugărițe erau vestite pentru prepararea unor prăjituri delicioase. El rugă pe o soră bătrână să-i împacheteze două duzini de gălbenușuri de ou zaharate și când le primi întrebă: „Oare prăjiturile acestea sunt cu-adevărat atât de bune precum se zice?”. Sora păru aproape jignită și răspunse: „Domnule, așa ceva n'ați mâncat niciodată în viața dv!”. Iar Alfons, surzind: „atunci, te rog mai trimite o duzină soției mele și una fiului meu”. Apoi îi înmână o bancnotă de 100 pesetas. Cum valoarea comenzii putea să fie de cel mult patru pesetas, sora se arată nedumerită și ceru adresa clientului: „Foarte bine — răspunse Alfons — adresa mea este la Alcazar; soția mea este regina Victoria, fiul meu e principele Asturiilor, iar eu...”. Dar, văzând fața buimăcită a interlocutoarei sale, izbucni într'un hohot de râs și plecă. N'ajunsesse încă în stradă și clopotele mănăstirii începeau să sune iar călugărițele alergară în chiliile lor pentru a primi vizita Suveranului. Dar acesta era departe, în drum spre palat...

DELA UN ZÂMBET LA CĂSĂTORIE

Simplu în toate, a fost deasemenea simplu și în felul cu care și-a ales tovarășa de viață. Mulți își amintesc că aceasta ar fi trebuit să fie Principesa Patricia de Connaught: rămăsese numai ca cei doi tineri să se cunoască de aproape. Prezintarea Suveranului a avut loc în sala castelului regal din Windsor, de față fiind și familia regală engleză. Alfons vorbea în șoaptă cu Patricia care după fotografii îi plăcuse nespuse de mult. Dar convorbirea lor era rece și plictisitoare. Foarte frumoasă, principesa avea o atitudine semeață și gravă: se vedea simplu că Alfons nu-i plăcea. El înțelese și se depărtă. Dar în clipa când pleca, zări surisul Principesei de Battenberg, Victoria Eugenia Cristina, și se apropie de ea: primirea a fost cordială, dialogul foarte încurajator, astfel încât Suveranul merse deadreptul la țință și o întrebă: „Vrei să fii regina Spaniei?”. Victoria se înroși: Coroana Spaniei e hărăzită verișoarei mele... „Nu, este a d-tale, dacă o vrei și eu îți ofer împreună cu ea mâna și inima mea. Primești?”. „Dacă patria nu se opune...”.

După trei luni Victoria de Battenberg devenia regina Spaniei.

Ex-regele Alfons al Spaniei împreună cu sora sa,
Infanta Maria-Cristina.

A venit primăvara

săpun nealcalin, un tub de lanolină și un flacon de apă de trandafiri.

După ce v'ați legat bine părul într'un urban, care să-l ridice în creștetul capului și v'ați preparat o baie caldă, veți începe să vă masați tot trupul cu uleiul de migdale.

Începeți cu obrazul. Puneți puțin ulei într'un vas mic și cu vârful degetelor îl aplicați pe obraz, masând în felul cum

am arătat de atâtea ori în cadrul rubrici. Lăsați pe piele această grăsime, pentru că aburii calzi ai băii îl va face să pătrundă în profunzime. Apoi turnați în palmă o cantitate suficientă de ulei și masați-vă pielea corpului. Opriți-vă mai mult la genunchi, la coate, pe pulpe, pe brațe, pe umeri și pe gât. Veți vedea că dacă masați energic, uleiul va fi curând absorbit — ca și băut de pielea dv. — care simte desigur nevoia de grăsime.

Luăți-vă baia ca de obicei. Veți constata că apa nu se va prinde de pielea dv. și va cădea de pe ea ca de pe un impermeabil. După ce căldura va pătrunde însă bine în pori vă veți putea spăla ca de obicei. Eșind din baie, fricționați-vă cu un prosop uscat. Pielea va rămâne moale și catifelată.

Spălați-vă apoi obrazul cu săpun și cu peria specială și după ce ați uscat pielea, mai masați cu un strat subțire de lanolină, înainte de culcare. Lanolina este o grăsime animală, foarte activă. Dimineata, la sculare, vă veți spăla obrazul cu apă de trandafiri sau numai cu apă rece, în care ați turnat vreo câteva picături de tinctură de benjoin.

Dacă veți urma acest tratament timp de opt zile la rând, vă veți simți refăcută și veți putea întâmpina razele calde ale soarelui primăvăratec. Puteți completa acest tratament extern cu unul intern: mâncați multe fructe, mai ales mere cu coajă cu tot, beți la masă apă necalcaroasă și, înainte de culcare luați un pahar mare cu apă minerală.

moda

PRIMAVERA a fost lungă și neplăcută. Nu am fost scutite nici de ger, nici de vânt aspru, nici de umezeală și nici de îngheț.

Dar iată c'a venit primăvara și parcă renaștem. Simțim nevoia să ne regăsim adevărata frumusețe, aceea care parcă a fost adormită în timpul iernii.

Soarele a și început să strălucească pe cer. Nu trebuie însă să ne dovedim indolente și să așteptăm toate minunile dela el; trebuie să facem și noi ceva, ca să ne pregătim pentru adevărata primăvară, pentru timpul frumos și cald. Trebuie să facem în așa fel încât și trupul nostru să simtă c'a venit primăvara.

Tenul nostru a suferit de pe urma frigului. Pielea ni s'a uscat și mici riduri, aproape invizibile, s'au format în jurul ochilor. Trebuie să le facem să dispară, cu orice chip. Să căutăm să îndepărtăm roșeața și aspreala pielii, cari au fost mai mult expuse frigului și vântului. De exemplu: brațele sau pulpele.

Dacă aveți obiceiul să întrebuințați un fond de ten lichid, veți trebui să renunțați la el pentru vreo câteva zile. Avem nevoie acum de o cantitate destul de mare de ulei de migdale dulci, de un

In luna Iulie a anului trecut, Irene Dunne și soțul său Francis, au sărbătorit cea de a zecea aniversare a căsătoriei lor, ceea ce constituie un record frumos în cetatea filmului.

Dar, de fapt, ei au petrecut o mare parte din acest răstimp despărțiți, d-rul Griffin croindu-și la New-York o strălucită carieră de chirurg-dentist, în vreme ce soția devenia în studiourile Hollywood-ului, o vedetă de o celebritate mondială.

La prima sa propunere, Francis Griffin fu imediat refuzat. Aci trebuie să observăm însă că această propunere a fost făcută într'un mod destul de ciudat.

Irene Dunne nu era la epoca aceea decât o tânără actriță new-yorkeză. Într'o seară ea se lăsă luată de niște prietene la un bal, cu toate că era foarte obosită, după o zi de zadarnică colindare a agențiilor teatrale, în căutarea unui angajament și cu toate că toaleta își pierduse de mult prospețimea. Irene avu de căveler un admirabil dansator. Era un tânăr dentist, a cărui curte discretă îi plăcu.

După aceea, timp de trei luni, el nu mai dădu nici un semn de viață, deși la despărțire îi ceruse adresa. Aproape că-l uitase, când într'o zi tânărul îi făcu o vizită. Fără nici un preambul, el îi mărturisi că se îndrăgostise nebun de dânsa, chiar din prima clipă a unicei lor întâlniri, și dacă lăsase să treacă atâta vreme fără să se pronunțe, aceasta se datorea faptului că până'n ziua aceea situația sa materială nu-i permisesese să se gândească la întemeierea unei căsnicii.

În vreme ce vorbea, el scoase din buzunar un inel cu diamant pe care-l cumpărase a doua zi după întrevăderea lor.

Irene nu-și pierdu capul; ea găsi pe acest tânăr cu mult mai simpatic decât toți ceilalți băieți pe care-i cunoștea. Cu toate acestea nu vroi să creadă că acest „coup de foudre” ar

Daisy, fetița adoptată
de Irene Dunne.

Incântătoarea locuință în
stil spaniol pe care soții
Griffin și-au construit-o
la Beverley Hills.

fi o dragoste adevărată. Nu că ar fi pus la îndoială sinceritatea pretendentului, dar ea credea mai presus de toate în vocațiunea sa de actriță, în cariera pe care o „cultiva” dela vârsta de 16 ani. Refuză inelul.

Ea se încăpățână timp de 5 ani în acest refuz. Profesiunea sa făcea această căsătorie imposibilă. Francis Griffin aparținea unei familii de burgezi austeri și nu putea concepe ca soția să lucreze.

Dar nici succesul care începuse a se anunța și nici continua separație n'o putură face să-l uite pe Francis. Irene așteptă cu nerăbdare soneria telefonului care-i aducea prin fir glasul iubitelui său. Cele mai frumoase momente din ziua sa erau acelea când, ieșind din cabină, îl găsea pe Francis așteptând-o.

Lucrurile dăinuiră astfel cinci ani; în cele din urmă, Irene cedă și se căsătorii cu Griffin. Pentru călătoria de nuntă, tinerii soți luară drumul Europei, unde Irene se apucă să-și facă trusoul. Ea cumpără în Belgia dantele și în Elveția pânzeturi...

În iarna aceea tot New-York-ul se îmbulzi la teatru să vadă celebra operetă „Show-Boat”. Îndrăgostiți ca'n primele zile, soții Griffin urmăreau povestea de dragoste, împărțășind emoțiile eroinei și vibrând la unison cu ea.

După spectacol în drum spre casă, tânăra d-nă Griffin exclamă la un moment dat:

— „Ah! ce mult mi-ar fi plăcut să joc rolul Magnoliei!”

Soțul o privi surprins; el înțese că problema nu era încă rezolvată și că soția sa n'avea să fie niciodată deplin fericită dacă nu-și putea urma vocația.

Irene reîntră în teatru. Tânăra căsnicie nu ignora greutățile ce aveau să rezulte din aceasta. Dar abia atunci când Irene acceptă și semnă un contract pentru Hollywood, își dădură ei seama cât de crudă era încercarea la care-și supuneau dragostea. Acum însă nu se mai putea da înapoi și pe urmă Francis

începuse să fie mândru de soția sa.

După ce-i văzuse primul film, el îi telefonă pentru a o felicita. Irene auzi glasul soțului său vibrând de emoție și de mândrie.

Dar aceștia fură pentru ea ani extrem de grei. Tânăra femeie primi în piept toată insolența, cinismul și cruzimea lumii cinematografice. Ea se văzuse silită a duce o neîncetată luptă.

Amatorii de scandaluri încercară să-i vestejească reputația. La Hollywood e deajuns simpla acceptare a unei invitații, pentru ca să pornească o avalanșă de șvonuri dintre cele mai calomnioase, care pe urmă cu greu pot fi desmințite sau oprite. O femeie liberă le poate brava. Dar Irene nu uită că trebuia să păstreze intactă onoarea soțului său. La teatru, ea mergea întotdeauna cu mama sa sau cu un manager. La fel și la restaurant. În felul acesta gurile rele amuțiră.

În cei cinci ani cât steaua sa urcă tot mai strălucitoare pe firmamentul cinematografului,

Irene avu rar posibilitatea să părăsească Hollywood, nici măcar o lună pe an. Ea scria însă mereu soțului și-i telefona în fiecare seară, pentru a-l ține la curent cu evenimentele zilei.

(Continuare în pag. 15-a)

Brigitte, a doua fetiță
adoptată.

PASTA DE DINȚI Chlorodont

dimineata
și mai ales
seara...

Numai un ten
bine
curățat poate
fi frumos.

Incercați odată D-vs singură: puneți câteva picături de Scherk Gesichtswasser pe un tampon de vată și ștergeți-vă ușor pe față. Printre o sensibilă înviore a pielii veți observa cât de profund pătrunde Scherk Gesichtswasser în pori. Dovada eficacității: tamponul de vată se înegrește complet. Scherk Gesichtswasser purifică astfel pielea temeinic, dizolvând orice murdărie și puncte de grăsime. Scherk Gesichtswasser înfrumusețează pielea D-vs acționând în profunzimea epidermei și dând pielii un aspect fin și catifelat. Pori sunt degajați, pielea D-vs poate respira din nou. Ea capătă o înfățișare mai fragedă și mai sănătoasă, prelungindu-vă tinerețea. În afară de aceasta, Scherk Gesichtswasser acoperă pielea cu un strat fin și subtil de protecție,

care servește în același timp ca bază ideală pentru pudră. Scherk Gesichtswasser produce astfel un efect dublu, realizându-vă și o economie.

**Scherk
Gesichts-
Wasser**

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk

Irene Dunne, soție fericită (Urmare din pag. 13)

Irene devenise o mare vedetă; ea putea pune acum condițiuni, iar ceea ce dorea, era un contract care să-i acorde șase luni de vacanță. Și-l obținut. Pe de altă parte, doctorul Griffin își luase un asociat, ceea ce-i permitea să petreacă vacanțe din ce în ce mai lungi în California. Actualmente soții nu se mai despart decât câteva luni pe an. Ei pot duce înfățișat acea viață de familie care le e atât de dragă și pentru că nici Mary să nu se plictisească și să aibă to-

vărășie, au mai adoptat un copil. Experiența a reușit. Hotărârea și constanța Irenei, le-a dat și lui și ei, siguranța că ceea ce lega nu era obicinuință ci un sentiment spontan și liber.

Dacă s'ar fi lăsat îmbătată de succesul său, Irene n'ar fi cunoscut decât o umbră de glorie sau amărăciunea care însoțește o dragoste atunci când aceasta și-a pierdut obiectul.

„Domnule, eu am un cui în cap“!...

(Urmare din pagina 3-a)

Dornul este o sculă de dulgherie. Cel din capul lui Balaș e de vreo 10 cm. lungime, de formă conică și cu un diametru de 11 mm. la partea cea mai groasă.

Balaș a procedat dozat: întâi un cui, pe urmă un dorn.

Cineva afirma că experiența viitoare va fi făcută cu un motor Diesel, 65 H. P.

CU PROFESORUL Dr. JIANU LĂNGĂ PATUL BOLNAVULUI

Suntem lângă patul dulgherului cam după 36 de ore dela experiență. Am norocul să fiu chiar în timpul când d. prof. dr. I. Jianu cercetează împreună cu studenții d-sale, cazul. Mă primește cu aleasă bunăvoință și-mi îngăduie să ascult explicațiile.

Balaș stă pe o margine de pat și privește undeva. Profesorul îl roagă să arate cum a procedat. E așa de simplu! Cum nu se pricep oamenii la treaba asta?

Arată liniștit.

— Ai bătut de mai multe ori în el, nu-i așa?

— Da, de mai multe ori!

— Te-a durut?

— Nu!

Merge prin salon. Profesorul doctor explică: dulgherul este un caz de anestezie generală. Iată, studenții îl ciupec pe tot corpul:

— Te doare?

— Nu mă doare!

— Poate fi operat fără anestezie, explică profesorul Jianu. Nu putem ști ce se va întâmpla dar, dacă nu intervine o infecție, omul scapă. Balaș este pe punctul de a trage a doua cialma.

Deocamdată, trebuie să i se facă punctia lichidului cefalorachidian. D. dr. Jianu îl invită:

— Mergem acum în sala de operații, dar să nu-ți fie teamă, că nu te operăm.

— A, ba nu! Puteți să mă și operați. Cum vreți D-stră.

Balaș trăește în afară de emoție. Ce emoții poate avea omul care sfidează cu atâta impertinență viața și legile ei?

Într-o după amiază însoțită într-o luminoasă sală de operații Ion Balaș este cercetat ca unul din cele mai „alese” cazuri medicale.

Dulgherul pătrunde dărz în analele medicinei.

ULTIMUL CAP DE POD SPRE AMERICA

(Urmare din pag. 15-a)

adăpostiți în hoteluri speciale — de cele mai multe ori în mod gratuit. — Nu poate fi vorba de confort, dar nenorocii aceștia, pentru cari viața n'a însemnat decât înfrângere, se mulțumesc cu foarte puțin. În sfârșit, ziua plecării. Pe cheiuri, pasagerii se adună din zori. Cei de clasa întâia ca și cei de clasa a treia așteaptă laolaltă să coboare din coasta vaporului puntea pe care vor urca la bord. Hamalii așteaptă gata să dea o mână de ajutor. Ei știu că toată lumea se va grăbi — o grabă fără rost, care însă e de cea mai mare însemnătate pentru acei cărora le pare că pământul se scufundă sub pașii lor.

În cele din urmă se dă semnalul: puntea coboară. Un iureș ca în momentul unui naufragiu. Lumea se îmbulzește. În zadar încearcă ofițerii de bord să mențină ordinea. Sunt covârșiți de puhoi. Stewarzii nu mai prididesc, dând informații asupra situației cabinelor. Fierberea a ajuns la culme.

Macarale uriașe urcă la bord bagajul și uneori chiar automobilele diferitelor misiuni diplomatice cari se înapoiază în patrie sau ale acelor cari nu mai au nici o misiune în Europa. Sunt

fostele misiuni cari caută un teren neutru neprimejdios pentru ele, dincolo de ocean.

Pe cheiuri se flutură batiste, căci accesul la bord nu mai este îngăduit ca în zilele normale. La ferestrele rotunde ale cabinelor apar fețe palide, serioase.

Nu mai zâmbește nimeni. După obositoarea așteptare de zile, săptămâni și uneori chiar de luni, până la pornirea vaporului, urmează acum încordarea călătoriei. Câți vor ajunge la țintă?

Mai fericiți sunt acei cărora mijloace le îngăduie să pornească peste ocean la bordul marilor hidroavioane cari fac legătura între cele două lumi. Locurile sunt însă puține și scumpe, iar riscul tot atât de mare. De dincolo de ocean sosesc în fiecare zi călători de cele mai multe ori bărbați de stat americani, ziariști și oameni de afaceri, cari nu s'au putut sustrage unei călătorii, în nici un caz plăcute.

Din mulțimea punților solide cari legau odinioară America de Europa, n'a mai rămas de cât o punte șubredă al cărei cap e la Lisabona. Care ciclon violent o va dărâma oare, izolând două civilizații?

Togal este remediu specific al

bolilor reumatice

Togal distruge bacteriile, dizolvă și elimină acidul uric, înlăturând astfel cauza bolii.

Absolut nevătămător ptr. inimă, stomac și rinichi.

În ambalaje de 42 și 14 tablete.

Mitică

A APĂRUT MARELE
SAPTAMANAL DE HUMOR

MITICĂ
de sub conducerea d-lui
TUDOR MUȘATESCU

cu următorul conținut:

„IMI PERMITEȚI SĂ MĂ
RECOMAND”
de Mitică

POSTE RESTANTE

Petiția d-lui Gh. Fundescu comerciant din Câmpulung.

TERMOMETRU. NOI ȘI ELE.
BAROMETRU.

TEATRU LA DOMICILIU.

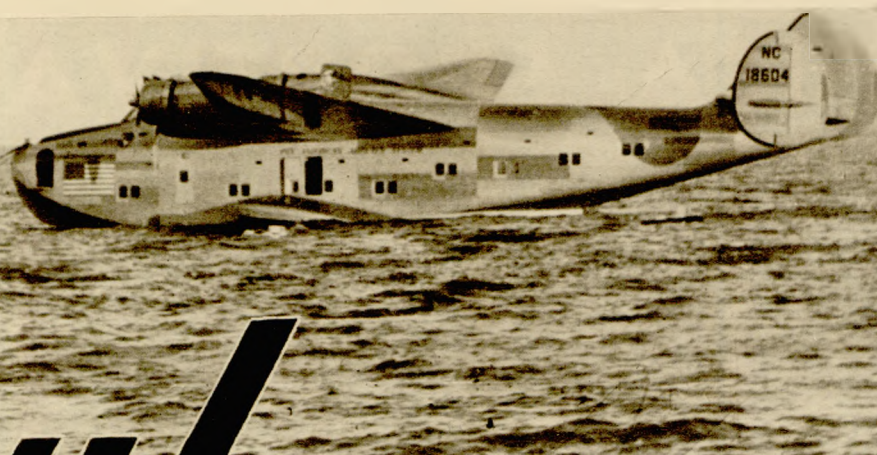
REPORTAJUL SAPTĂMÂNII

Precum și 30 de desene și gravuri
Text de TUDOR MUȘATESCU
Desene de TH. KIRIACOFF

Citiți

„MAGAZINUL”

Ultimul CAP de POD spre AMERICA

○ călătorie peste oceanul Atlantic nu mai e de multă vreme ceva excepțional. Poate că pe vremea lui *Cristofor Columb* acei cari se avântau să infrunte deșertul de apă erau considerați eroi. Curând însă după aceea lucrul s'a banalizat, iar în zilele noastre traversarea Atlanticului efectuată de zeci și sute de ori, nu mai reprezintă nimic pentru interesul opiniei publice totdeauna în goană după senzațional.

Și cu toate acestea...

Ca să treci astăzi Atlanticul nu este un lucru chiar atât de simplu. Pe întreaga întindere a Europei nu mai există de cât un singur punct de unde călătorul îndrăgostit de zări întinse poate să se avânte spre larg și anume: porturile Portugaliei și, mai ales, Lisabona. Acolo, în țara aceasta însoțită, se află ultimul cap de pod care leagă continentul vechiu de cel nou. Pe acolo trec spre meleaguri neturburate de vâltoarea războiului, acei fericiți capabil de evaziune din Europa în flăcări.

Dar tot pe acolo, pleacă și acei cari nu mai au nimic de sperat în lumea veche, învinșii cari totuși mai au încă o slabă speranță de reînălțare.

Aspectul portului portughez este cu totul bizar. De unde înainte plecarea marilor transatlantice se făcea într-o atmosferă de veselie sau cel puțin de lipsă de grije, astăzi pretutindeni domnește o atmosferă apăsătoare. Nava care altădată plutea în siguranță pe întinderile albastre, având ca singuri dușmani elementele naturii, de data aceasta trebuie să țină seama la moartea care plutește sub și peste valuri. O mină rățacită, un submarin căruia prezența vaporului i-ar putea părea suspectă, un avion de bombardament în raid, pot fi tot atâtea cauze de pieire.

Și apoi, la bordul transatlanticelor se află alături de călătorii obișnuiți, aventurieri din toate țările, spioni căutați de una din taberele beligerante, diplomați și militari ai țărilor în războiu, cari se află în misiune.

Plecarea transatlanticelor nu se face la dată fixă. O informație în legătură cu vre-o luptă navală întârzie plecarea, determină un ocol. Intre timp, călătorii, mai ales emigranții lipsiți de mijloace sunt

(Continuare în pag. 15-a)

1. 2.

1. Automobilele foștilor diplomați sau membrii ai guvernelor olandez, belgian, norvegian, sunt imbarcate. Ei doresc să-și asigure avutul în afara Europei.

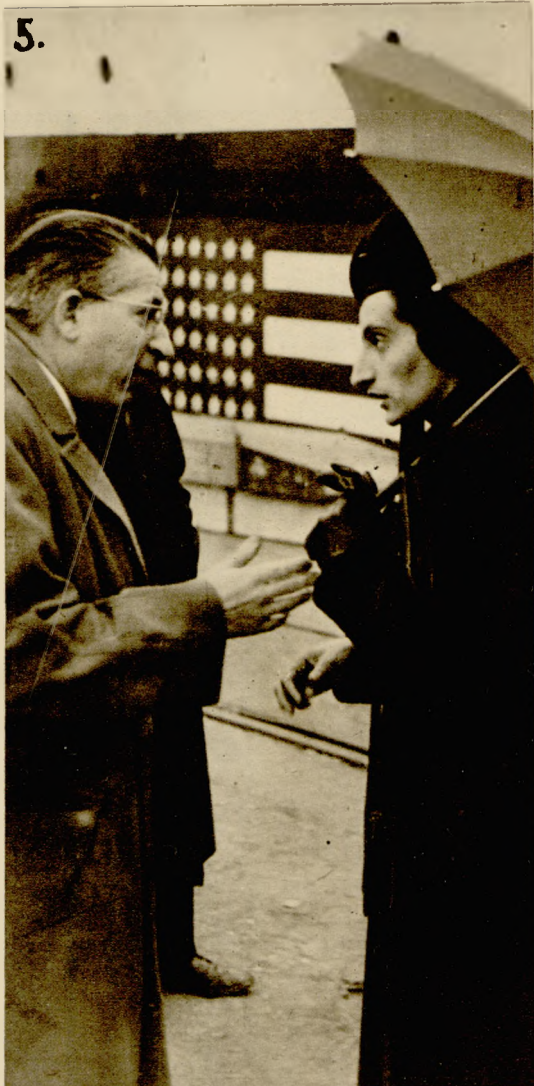
2. Oaspeții eleganți ai hotelurilor din Lisabona așteaptă luni de zile plecarea spre America, locuind într-o cămaruță modestă... fiindcă totul este arhiplin de emigranți.

3. Pe unul din cheiurile Lisabonei, înainte de plecarea unui vapor spre New-York.

4. Pasagerii acestor avioane „Clipper” sunt în majoritate diplomați. Dar spre New-York mai pleacă artiști, comercianți, emigranți bogați ca să-și încerce norocul peste ocean.

5. Înainte de plecarea vasului: trăsăturile feții, gesturile pasagerilor oglindesc îngrijorare și... prudență.

6. Un „Clipper” american pleacă spre New-York.

3. 4.

DUMINICA SPORTIVĂ

Eri, la Băneasa Trap :
Sosirea în cursa VI.

U. S. C. — C. F. R.
fază a matchului de Wolley.

RUGBY.
Viforul Dacia — C. F. R.

Plecarea în ciclo-crossul
Național.

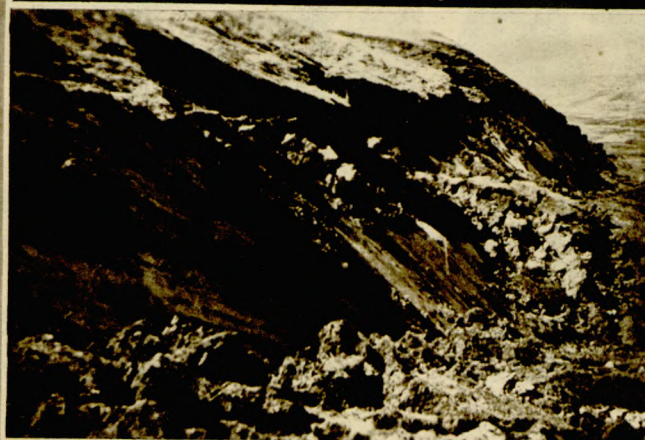

Alunecări de teren în județul Buzău

Sus : O casă năruită.

Jos : Muntele care se deplasează.

VESTITORII PRIMĂVERII

3. Ca mâine vor răsări aci holde
de aur.

1. Sădirea pomilor.

2. Tractoarele în activitate pe o-
goarele românești.